

Hajmáskér, 2010.02.07

2010. March 21.

Prédikáció Hajmáskér 2010-02-07

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük néked, hogy itt lehetünk előtted. Te Igéddel tanítani akarsz minket életünk minden pillanatában, minden helyzetében. Szembe kell néznünk azzal, hogy Te vagy a cselekvő e világban, Te vagy a kiválasztó, az elhívó. Mi most hálát adunk Néked, hogy minket is elhívtál Igédnek hallására, szolgálatára e világban.

Urunk és Istenünk! Légy velünk a Te Szent Lelked által, s áldj meg minket! Add, hogy nyerjünk nálad tanítást, s a tanítás által kiteljesedve lehessünk hűséges gyermekeid, jó képviselői Szent Fiadnak e világban. Ámen!

Így szól hozzánk Istennek igéje Lukács evangéliumából, annak hatodik részéből, 17-től a 19-ig terjedő versekből:

„Azután lement velük, megállt egy sík helyen, vele együtt tanítványainak nagy sokasága és nagy néptömeg egész Júdeából, Jeruzsálemből, a Tenger mellékéről, Tiruszból és Szidónból. Azért jöttek, hogy hallgassák őt, és meggyógyuljanak betegségeikből.

„Akiket tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak.

„Az egész sokaság igyekezett őt megérinteni, mert erő áradt ki belőle, és mindenkit meggyógyított.”

Kedves Testvéreim! Az emberiség legősibb problémája a betegségek legyőzése, a gyógyulás. S a Jézust kereső tömeg is, amikor Ő még testben itt járt e világon, tudjuk jól, nem csak ebben az esetben, de legtöbbször azért ment hozzá, mert gyógyulást talált, mert gyógyulást keresett.

Egyszer egy teológiai professzorom mondta azt, hogy – fiúk, nehogy azt higgyétek, hogy az embereket érdekelte Jézus tanítása. Nehogy azt higgyétek, hogy azon akartak ők bölcsekedni, hogy vajon Jézus milyen teológiai igazságokat hirdet számukra. Nem! Egyetlen egy céljuk volt, hogy meggyógyuljanak. Egyetlen egy remény volt bennük, mikor oda mentek, hogy majd ez a csodarabbi, vagy akik Isten Fiának nézték, úgy gondolták akkor is már, hogy az, Ő gyógyítsa meg őket.

Igen ám, de ahhoz, hogy megértsük, miért van az emberben ez a gyógyulási vágy, egy dolgot fel kell tudni tenni kérdésnek, hogy mi a betegség. Persze, erre nagyon könnyű azt mondani, hogy amikor az ember testében elromlik ez, vagy az, vagy amaz. Amikor nem úgy funkcionál, mint ahogy elvárható, ahogy megszoktuk. Amikor egyszerre csak az embernek ez, vagy az a tagja, ez, vagy az a szerve nem helyesen látja el a feladatát. Vagy, amikor az ember lelkében, aminek szintén meg van a rendje, megvan a maga egészsége, valami tönkre megy.

Igen ám, Kedves Testvéreim, de én mindig szeretek egy kérdéssel tovább menni. Mi ebben a legnagyobb tragédia? Az, Kedves Testvéreim, hogy az ember, mikor megbetegszik, nem tudja ellátni azt a feladatot, amire teremtett.

Mire is teremtettünk? Őrizzük a kertét, és dicsőítsük az Isten nevét.

Igen ám! De amikor nem érezzük magunkat teljesnek, száz százalékosnak, amikor úgy érezzük, hogy nem tudunk valamit megtenni, akkor nagyon nehéz dicsőíteni az Isten. Vagy egyáltalán nem megy. Vagy meg is felejtkezünk róla. Annyira másra koncentrálunk, annyira az állapotunk, az egészség visszaszerzésére törekszünk, hogy akár meg is felejtkezünk arról, hogy az Isten azért küldött el ebbe a világba, hogy hirdessük az Ő nevét, hogy lássuk ebben a világban az Istennek a keze munkáját, hogy ez szép és jó, és hogy örvendezzünk annak, hogy az Isten közösséget vállal velünk. Az egészség tehát az, amikor harmóniába tudunk kerülni az Istennel.

És Kedves Testvéreim, ebben a pillanatban megérthetjük azt is, hogy tulajdonképpen az egészségre való vágyunk nem más, mint az Istennel való eredeti, tökéletes harmóniának, a színről színre való látásnak, a paradicsomi állapotnak, mondjuk így, az üdvösségnek a helyreállítása.

Ezek az emberek, mikor odamentek Jézushoz, lehet, hogy úgy gondolták, hogy a sérült kezüket, lábukat, a vak szemüket jöttek meggyógyítani. De hogyha egy kicsit távolabbról, egy lépéssel hátrábból nézzük ezt a világot, nem kívántak ők mást, csak azt a paradicsomi első állapotot, azt a gyermeki állapotot, annak a gyermeki rácsodálkozásnak az állapotát visszaállítani: milyen szép ez a világ! Hogy mennyi ajándékot kapunk az Istentől, minden egyes lélegzétvételünk, s minden egyes alkalom, amikor szereteteink körülvesznek minket, annak tudjunk őszintén örülni.

Kedves Testvéreim! Hogy mennyi minden elvonhatja a figyelmünket, ezt tudjuk. Gondoljunk csak bele, egyszerű példa. Aki autót vezet: ha egy picit fáj a fejünk, milyen nehéz koncentrálni arra, hogy jó irányba menjünk. Ha valami bajunk van,

amikor betegek vagyunk, amikor legyengülünk, milyen nehéz elvégezni a máskor egyszerű, hétköznapi dolgokat. S mennyivel nehezebb dicsőíteni az Istent akkor, mikor éppen valamely problémánk elvonja a figyelmünket arról, hogy mindent, a jót és a rosszat, magát a létezését, sőt, a létezésen túli létezését is, az örök életet az Isten kegyelméből kapjuk.

Ezek az emberek, akik körülvették ott a Mestert, mentek hozzá, mert kerestek valamit. És, Kedves Testvéreim, a keresztyénség elmúlt 2000 évében az emberek folyamatosan zárándokolnak Istenhez. Mert legyünk őszinték, az emberi test, az emberi lélek olyan, hogy el tud romolni. Időről időre meggátolja valami azt, hogy mi felhőtlen kapcsolatban, nyugodtan mondjuk így, harmóniában legyünk Istennel és az Ő teremtett világával. És ha megromlik a harmónia, ha megromlik az egység, az rányomja a bélyegét a testre, s a lélekre egyaránt.

Persze, vannak pótszerek. A XXI. században, ha valakinek fáj a keze, vagy ahogy nekem szokott a derekam, beveszünk egy pirulát, és nem érezzük. A probléma ott van, de legalább nem kell szembesülni vele. Vannak pótszerek, hiszen elmegyünk a lélekgyógyászhoz, ha a pszichiáterhez megyünk, ő is egy pirulát fog adni, ami serkenti a testi működésünket, vagy éppen visszafogja. Ott lesz a probléma, csak nem olyan határozottan, nem olyan erősen, nem fogunk foglalkozni vele.

Vagy, aki pszichiáterhez megy, az beülhet egy kényelmes székbe, vagy éppen elfektetik, és mesélheti a gondját, baját. Addig, amíg vagy ki nem beszéli magából, vagy el nem fogy a pénze.

Gondolatok csak bele, a világ nem változott, Jézus idejében is ilyen volt. Igen ám, de Ő tudott megoldást adni ezekre a problémákra. Ő, a vele való találkozásokkor helyre tudta, - és valljuk be őszintén, mi akik próbáljuk, mi, akik találkozunk vele újra, meg újra, erről teszünk vallást, hogy mind a mai napig – helyre tudja állítani harmóniánkat önmagával, a körülöttük élő emberekkel, az egész világgal.

Kedves Testvéreim! Ebben rejlik a keresztyén hitnek az ereje 2000 éve. Hogy újra egységet teremt. Újra megkeresi azt, hogy mi az, ami közös mindannyiunkban, és a közösségeket teremtő Isten képes arra, hogy a léleknek békét, a testnek gyógyulást vagy nyugodalmat adjon.

Mert, Kedves Testvéreim, a Jézussal való találkozás minden gyógyuláson túl, mindig az igével való találkozás is volt. Jézus nem csak egyszerűen meggyógyította a gyógyulni érkezőt, hanem tanította is. Tanította arra, hogy az élet több mint a pusztá létezés. Tanította arra, hogy a lélek számára a test egy hordozó, s a lélek tovább lép majd egyszer ebből. Néha talán keményen szembenézésre kényszerítette a meggyógyult embert, vagy a gyógyulás előtt álló embert a saját helyzetével, a saját problémáival, de minden alkalommal közel hozta hozzá az Istennek országát. Hogyan? Példázatokkal. Hány olyan történetet tanultunk Bibliából gyermekként is, amikor Jézus elkezdte mondani – olyan az Isten országa, mint a magvető. Olyan az Isten országa, mint amikor a szőlőműves kimegy a kertjébe.

Természeti képek, mindannyiunk számára érthető hasonlatok, amelyek nem a filozófia, nem a bölcsesség tudomány, hanem a hétköznapi szintjén hozzák el Istent, az Ő akaratát, az Ő törvényét a mi életünkbe.

S gondolatok csak bele, ahogyan akár egy szál fehér rózsa, ha sokáig nézzük, harmóniát tud teremteni a mi lelkünkben, úgy Jézus példázatai is képesek megnyugtatni, képesek harmóniát teremteni, képesek gyógyítani.

Erre főként egy olyan világban van szükségünk, ahol nem csak mi, de már mindenki elismeri, hogy sérült az emberi test, sérült a világ teste, amiben élünk. Az Isten paradicsoma már nem az, aminek megteremtette. És sérült a mi lelkünk is. És sérült azoké is, akik körülöttünk vannak

Higgyétek el, hogy az emberek, mivel vágnak a harmóniára, előbb, vagy utóbb eldobják a pirulát, eldobják a pótszereket, és el fognak indulni az igazi orvoshoz, a Teremtőhöz. Aki tudja, mi, hogyan működik, hiszen Ő alkotta. Aki ismeri a rendszert, és helyre tudja állítani, hiszen Ő szabott neki törvényt, és határt.

Kedves Testvéreim, mi ismerjük Jézust, hiszen mi magunk is oda megyünk Hozzá, és Tőle várjuk a gyógyulást. Higgyétek el, ez a világ meg fogja ismerni ugyanígy, előbb, vagy utóbb, mert szüksége van Rá. Mert azt a paradicsomi állapotot, azt az üdvösséget, csak itt elehet elkérni.

Ugyanis, ez a tömeg, aki követte Jézust, vagy aki éppen elzárándokolt hozzá, szembesült egy igazsággal. Az igazán fontos dolgok azok nem megszereshetők, hanem megkaphatók. Az igazán nagy ajándékait az életünknek nem elérjük, hanem ajándékká kapjuk. Felebarátaink szeretetét, az Isten kegyelmét, az életünk szép pillanatait, egy gyönyörű kezdetet, vagy éppen egy méltó befejezést mind-mind az Isten adhat nekünk. Ezért zárándokolt Jézushoz a tömeg, hogy kapjon. Ezért vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, hogy elfogadjuk. S arra kell csupán megtanítani, a körülöttünk élő világot, hogy hogyan kérjen, ha valóban kell neki a békesség a gyógyulás, a harmónia, és az üdvösség. Ámen!

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Te ismersz minket, látod szívünket, lelkünket, betegségeinket, s tudod azt, mily nagy szükségünk van a Te jelenlétedre a Te gondoskodásodra, milliónyi ajándékodra egy élet során. Urunk, Te tudod azt, szükség van arra, hogy ott légy mikor megérkezünk e világba, szükség van arra, hogy ott légy, amikor elmegyünk. Szükségünk van nekünk, s a körülöttünk lévőknek. Éppen ezért kérünk, hogy most, midőn Kálmán Lajos testvérünket búcsúztattuk, légy velünk, segíts a mi gyászunkban. Amikor hiányzik egy testvér, egy presbiter, egy barát, valaki, akitől tanulni lehetett.

Urunk! Te vezetted őt, s Te vezetsz minket. Engedd, hogy tudjunk engedelmeskedni, s találjunk választ kérdéseinkre, de még inkább vigasztalást. S találjuk meg újra a közösséget, a harmóniát egymással, s Veled.

Mindenség Istene! Áldj meg, és őrizz minket. Taníts minket utjaidon járni, bizonyosságot tenni, hitünket megvallani, s megélni egyaránt. Urunk! Légy gyámolunk, erősítőnk, oltalmazónk. Te benned bízunk is, Te benned bíznak, míg élünk. Engedd, hogy ez meglátsszon életünkön, s hogy tudjunk együtt járva azokkal, akik talán nincsenek közöttünk, hűséges követőid, méltó hirdetői a Krisztusnak, a mi Mennyei Urunknak, aki így tanított minket imádkozni.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,

Szenteltessék meg a Te neved,

Jöjjön el a Te országod,

Legyen meg a Te akaratod,

Amint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,

És bocsásd meg a mi vétkeinket,

Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

És ne vígy minket kísértésbe,

De szabadíts meg a gonosztól.

Mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség, mindörökké.

Ámen!

Az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen!